

Cílem této práce bylo zachytit hlavní specifika dramatického textu, která jsou rozhodující pro překladatelskou transformaci. Vycházeli jsme přitom především z předpokladu, že dramatický text je určen pro další (divadelní) transformaci. Zároveň jsme nezohledňovali extrémní případy divadelní produkce, jako je pantomima, taneční divadlo atd. Vzhledem k rozsahu a účelu práce nebylo možné vyčerpat tuto velmi rozsáhlou problematiku v celé její šíři, ale snažili jsme se upozornit na hlavní body, s nimiž je nutné při překladu dramatických textů počítat.

Zaměřili jsme se především na neverbální prvky, které mohou z textu vyplývat. Teoretickou část jsme věnovali tzv. kategorii divadelního potenciálu dramatického textu, jeho možným zdrojům a divadelnímu kódu. Došli jsme k závěru, že v dramatickém textu není obsažena jediná možná inscenace, ale že text umožňuje několik interpretací, a tím pádem i inscenací. Zároveň nám vyplynulo, že neverbální prvky nejsou obsaženy přímo v textu, jehož materiálem je výhradně jazykový kód, ale vyplývají z něj. Předpoklad další transformace (inscenace) nás také vedla ke snaze zachytit divadelní kód, tedy znaky, které se při inscenaci objevují a s nimiž musí překladatel počítat, aby nedocházelo k zbytečným redundancím. Teoretické úvahy jsme pro ilustraci a konkretizaci prokládali příklady ze hry rakouského dramatika 19. století J. N. Nestroye *Talisman* a dvěma překlady této hry.

V praktické části jsme analyzovali ukázkou z této hry a oba české překlady (E. Bezděkové a B. Nekolného). Při analýze nás zajímali právě neverbální prvky, jež mohou z textu vyplývat. Zkoumali jsme, jaké neverbální prvky a v jaké míře z textu vyplývají, zda zůstávají při překladu zachovány a jaké tendence se při překladu z hlediska neverbálních prvků projevují. Nejprve jsme analyzovali režisérské poznámky a následně přímé řeči. Na závěr jsme na základě výsledků výzkumu zhodnotili oba české překlady.